

„Ježíši, co se děje?“ Polkl jsem a šlo to hůř, než by mělo. „Probaha. Nejde o tátu?“ Nebyl na tom zdravotně zrovna nejlíp.

Rychle zavrtěla hlavou. „Ne, nic takového. Vedení chce schůzku.“ Pevně mě chytila za paži a vedla ke kancelářím.

„Aha.“ Chvilí jsem o tom přemýšlel, než jsme prošli dvojími dveřmi. „A požádali tě, abys tu byla? Jsem v průšvihů za...“ Zarazil jsem se, protože mě popravdě nic nenapadlo. Letos jsem měl pomalý rozjezd, ale to nebyl trestný čin. Buď mě chtějí pokárat za něco, co jsem řekl, nebo...

Napadlo mě něco příliš šokujícího, než abych to vyslovil nahlas. „Snad mě *nevyměnili*.“

Bess sebou viditelně trhla.

„Panebože,“ vybuchl jsem. „To by neudělali.“ Ale ještě než mi to vypadlo z pusy, uvědomil jsem si, že by fakt mohli. V poslední smlouvě jsme se vzdali klauzule o nevyměnitelnosti, abychom získali jiné výhody.

Stejně to nedávalo smysl. Po patnácti letech a několika mistrovských titulech vás nevymění jen proto, že jste měli pomalý start do sezóny.

Aspoň jsem tomu až do téhle chvíle věřil.

„Pojďme si je poslechnout,“ vybídla mě tiše.

„Vážně si myslíš, že mě chtějí vyměnit.“ Poznal jsem to, protože vypadala rozrušeně, a to se nikdy nestávalo. Tváří v tvář nepřízni osudu bývala neúprosná. Spíš se naštvála, než aby se znepokojovala.

„Mám špatný pocit,“ zašeptala.

„Jethro? Bess?“ Zvedli jsme oči a spatřili asistentku generálního manažera Carlu, jak vykukuje z kanceláře. „Mohli byste jít sem?“ vyzvala nás, ale vyhýbala se mému pohledu.

Srdce mi spadlo až do kalhot. Dal jsem tomuhle týmu všechno, co jsem měl. Roky služby, a takhle to mělo skončit.

Následujících deset minut patřilo k těm nejzmatenějším a nejvíc ponižujícím v mém životě. Generální manažer s podbradkem mumlal něco o tom, jak těžké bylo tohle rozhodnutí. A kouč plácal nesmysly, že takhle situace dá všem zúčastněným příležitost k nejlepší možné sezóně.

„Potbujou tvoje zkušenosti,“ tvrdil. Jenže mně bušilo v hlavě jenom odmítnutí. *Výměněn. Výměněn. Výměněn.* Mohli mě rovnou hodit do řeky Detroit. Nedával jsem pozor, když mi vysvětlovali, za koho mě vyměnili. Nějaký útočník z Floridy.

Takže Florida. Vybavil jsem si tamní arénu a představoval si, jak sedím na střídačce domácího týmu. Nemožné. V panice jsem zase ztratil nit. Žvanili dál a dál. Vyšlo najevo, že jsem se stal pěšákem v nějaké komplikované trojitě výměně.

Slyšel jsem Bess, jak říká: „To muselo trvat týdny, než jste to upekli.“

Týdny? Týdny mi stloukali šibenici a já o tom neměl ani tušení.

Jak to vysvětlím Tobymu? A *kdy?* Zachvátila mě další vlna paniky, protože výměny uprostřed sezóny probíhaly rychle. Pravděpodobně už jsem měl v e-mailové schránce letenku.

Podíval jsem se na hodinky a spočítal si to. Bylo deset ráno a Toby seděl ve škole. Končil až ve tři odpoledne. *Sakra.* „Promiňte,“ přerušil jsem rozhovor. „Jaký je časový plán?“